

Γ Ε Ρ Ο Υ Σ Ι Α

Με τὸν τίτλο «Μία ἑλληνὶς διανοουμένη μεταξὺ τῶν γάλλων γεροισιαστῶν» δημοσιεύθηκε τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο τῆς κ. Θεοδωροπούλου στὴν «Ἀκρόπολις» τῆς 12 Σεπτεμ. ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ ἀναδημοσιεύουμε.

Δὲν χρειάζεται ἰδιαίτερο γεωγραφικὰ πλάτος γιὰ ὠρισμένες νοοτροπίες. Φυτρώνουν ὅπου δήποτε, στὸ Παρίσι, στὴν Ἀθήνα, παντοῦ, σὲ κάθε κλίμα, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχει λίγη μούχλα, λίγη σαπίλα, λίγη γεροντικὴ ἀρτηριοσκλήρωση. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴ διεπίστωσα μὲ μιὰν ἐπίσκεψή μου στὴ γαλλικὴ Γερούσια. Θέλησα ν' ἀντιγράψω τὸ φρούριο αὐτὸ τοῦ ἀντιφεμινιστοῦ στὴ Γαλλία, νὰ ἐξετάσω τοὺς προμαχῶνες τους, νὰ ἰδῶ ἐπὶ τέλους πῶς σκέπτονται αὐτοὶ οἱ γάλλοι γεροισιασταί, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ροβεσπιέρου, τοῦ Δαντῶν καὶ τοῦ Κοντοροσέ, τῶν ἀνθρώπων πὸν γκρέμισαν τὴ Βασιίλλη, καὶ κήρυξαν στὸν κόσμο ὅλο τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου.

Ἄ, λοιπόν, σῆς βεβαιῶνω, νόμιζα πὼς ἄκουα τοὺς σεβαστοὺς ἀντιπροσώπους τῆς νεογέννητης ἑλληνικῆς Γερούσιας ἢ ἀκόμα καὶ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς βουλευτάς μας.

Πέρασα μέσα ἀπὸ αἶθουρες μεγαλοπρεπεῖς, ἀπὸ βιβλιοθηκὲς πλουσιώτατες, ἀπὸ διαδρόμους μὲ τοιχογραφίες καὶ ἀγάλματα μὲ προτομὲς σεβάσμιες. Ἐφθάσα σὲ μιὰν αἶθουσα μὲ βαρεῖα βελουδένια καθίσματα, ὅπου ἤθρα καμὰ δεκαπενταριά ἀξιοπρεπέστατους κύριους πὸν μὲ περίμεναν καὶ πού, ὅταν μὲ εἶδαν, σηκώθηκαν ἀμέσως καὶ δὲν ἤξεραν ποιὸς νὰ μοῦ κάνει περισσότερα κομπλιμέντα.

Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή αἰσθάνομαι πὼς βρισκομαι στὸ Παρίσι, στὸ περίφημο παλάτι τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων, στὸ Σενά καὶ πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ εὐγενέστατοι κύριοι κατὰ λάθος φοροῦν σακάκια σταχτιά, κολ-

λάρα μαλακὰ ἢ σκληρά, ἐνῶ βλέπω σὲ κάθε χειρονομία καὶ σὲ κάθε ὑπόκλισή τους νὰ σαλεύουν νταντελένιες τραχηλιές καὶ μανσέτες καὶ τὰ φαλακρά τους κεφάλια νὰ σκεπάζονται μὲ κομψὰ τρίκοχα.

Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή βρισκομαι ἀσφαλῶς στὸ Παρίσι τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1799, ἀδιάφορο,

Ἀρχίζει ἡ κουβέντα. Ἡ σκηνὴ ἀλλάζει ξαφνικὰ ὅπως ἦταν σηκώνεται μὰ ἀόρατη αὐλαία στὸ θέατρο καὶ παρουσιάζεται μπροστὰ μας ἓνα καινούριο τοπεῖο πὸν δὲν τὸ περιμέναμε. Πᾶνε οἱ νταντέλλες καὶ τρίκοχα. Ἐδῶ, κύριοι, βλέπετε τὴν ὁδὸν Σταδίου, τὸ ἄγαλμα τοῦ Τρικούπη, τὴν ἑλληνικὴ Βουλὴ καὶ πὸ μέσα τὴν ἑλληνικὴ Γερούσια. Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ, ὡς τὴν ὥρα γεροισιαστῆς τῆς Ἄνω Λουάρ, εἶναι τώρα ὁ κύριος Α.·βουλευτῆς (ἕς ποῦμε) Κερκύρας (ἢ πρῶην ὑπουργός).

— Ἐγώ, κυρία μου, ξέρετε, εἶμαι ἐναντίον τῆς ψήφου τῶν γυναικῶν, γιατί στὴν ἐπαρχία μου οἱ γυναῖκες δὲν θέλουν τὴν ψήφον!

— Πῶς τὸ ἐξακριβώσατε, κύριε γεροισιαστὰ τῆς Ἄνω Λουάρ;

— Ρώτησα τὴ γυναῖκα τοῦ ψωμιῦ μου καὶ τὴ γυναῖκα τοῦ μανάβη μου καὶ τὴν καμαριέρα μου. Ὅλες μοῦ εἶπαν πὼς δὲν θέλουν ψήφον.

— Δὲ ρωτήσατε ἄλλες;

— Μὲ φθάνουν αὐτὲς γιὰ νὰ σχηματίσω γνώμη. Ἐπειτα εἶναι καὶ ὁ κλῆρος πὸν τίς ὑποστηρίζει καί....

— Καταλαβαίνω. Φοβᾶσε, σὰν ριζοσπάτης πὸν εἴσαστε, πὼς θὰ χάσετε τὴν ἐκλογὴ ἂν ψηφίσουν οἱ

γυναίκες τῆς ἐπαρχίας σας. Ἀλλὰ σεῖς, κύριε γερουσιαστὰ τῶν Βοργίων (ἢ τῆς Ἡπείρου) τί ἰδέαν ἔχετε;

— Ἐγώ, ξέρετε, εἶμαι κατ' ἀρχὴν φεμινιστής. Ἀλλὰ βρῖσκω πὸς τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀκόμα πρόωρο γιὰ τὸν τόπο μας.

— Γιὰ τὴν Γαλλία ἢ γιὰ τὴν Ἑλλάδα;

— Τί ἐννοεῖτε;

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἔκανα λάθος. Νόμιζα πὸς βρισκόμουν στὸν τόπο μου, στὴν Αθήνα. Λοιπόν, τί λέγαμε; εἶναι πρόωρη, λέτε, ἢ χειραφέτησις τῶν γαλλίδων;

— Ἀσφαλῶς. Πρέπει οἱ γυναῖκες μας νὰ ὀρμιάσουν, κυρία μου, καταλαβαίνετε, νὰ ὀρμιάσουν.

— Πότε φαντάζεσθε πὸς μπορεῖ νὰ ὀρμιάσουν;

— Ὅταν... θὰ εἶμαι βέβαιος πὸς θὰ ψηφίσουν ὅλες τὸ κόμμα μου. (Αὐτὸ δὲν τὸ εἶπε, ἀλλὰ τὸ σκέφθηκε).

— Ὅταν θὰ ἔχουν ἀποκτήσει πολιτικὴν συνείδησιν. (Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκε, ἀλλὰ τὸ εἶπε).

— Τέλος πάντων, κύριοι, γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀπασχολῶ, τώρα μάλιστα ποῦ ἔχετε τόσα σοβαρὰ ζητήματα στὴ Γερουσία, ἐπανορθώσεις σχέδιο Γιὼγκ κτλ. (ἄλλως τε παντοῦ καὶ πάντα ὅλα τὰ ζητήματα εἶναι σοβαρότερα ἀπὸ τὴν ψῆφο τῶν γυναικῶν), δὲ μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ μοῦ πῆτε πότε φαντάζεσθε πὸς θὰ ἔρθῃ τὸ ζήτημά μας, στὴ Γερουσία; Λέγω ζήτημά μας, γιατί κι ἐμεῖς ἐκεῖ κάτω παρακολουθοῦμε μὲ ἀγωνία τὴν ἐξέλιξη τοῦ γυναικείου ζητήματος στὴ Γαλλία, ἐπειδὴ, βλέπετε, οἱ δικοὶ μας συνήθισαν νὰ σᾶς θεωροῦν ὡς «πρωτοπόρους τῶν ἀνθρωπίνων ἐλευθεριῶν» καὶ ὀπωσδήποτε... μᾶς κόβετε τὸ δρόμο.

Δεκαπέντε σεβαστὰ κεφάλια ἔσκυψαν συλλογισμένα τριάντα μάτια ἀλληλοκοιτάχθηκαν κι ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄκρας σιωπῆς μοῦ ἀπήντησε ὁ πῶς φεμινιστής ἀπ' ὄλους μὲ ὕφος ἐπισήμου ἀνακωνωθέντος.

— Νομίζω ὅτι ἐκφράζω τὴν γνώμην καὶ τῶν κυρίων συναδέλφων μου ἂν σᾶς πῶ ὅτι γιὰ τὴν ὥρα ἔχομε νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τίς ἐκλογές τῆς Γερουσίας, ποῦ θὰ γίνοντ' τὸν Ὀχτώβρη. Θὰ ἦταν ριψοκίνδυνο, καταλαβαίνετε, νὰ ἐκτεθοῦμε σὲ παραμονές ἐκλογῶν. Δὲν ξέρομε τί φρονοῦν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα οἱ ἐκλογεῖς μας.

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω.

— Λοιπόν, οἱ ἐκλογές θὰ γίνοντ' τὸν Ὀχτώβρη... γιὰ νὰ ἰδοῦμε (κι' ἄρχισε νὰ μετροῦ στὰ δάχτυλά του) τὸ Νοέμβρη θὰ ἔχομε τὸν καταρτισμὸ τοῦ νέου προεδρείου... τὸ Δεκέμβρη, θὰ εἶναι ὁ προῦπολογισμός. Ὡστε... τὸ Γενάρη, ναί... τὸ Γενάρη, μπορεῖ νὰ τὸ φέρομε τὸ ζήτημα στὴ Γερουσία. Ἢ καὶ τὸ Φεβρουάριο. Ἀσφαλῶς δμως, ἂ βέβαια, ἀσφαλῶς θὰ συζητηθῇ τὸ Μάρτη. Δὲν εἶναι εἰς, κύριοι συνάδελφοι; Ἀλλως τε θὰ ἔχομε μπροστά μας ἔννεα χρόνια. Δὲ θάχομε τίποτε νὰ φοβηθοῦμε. Ἀσφαλῶς θὰ μπορέσει νὰ συζητηθῇ τὸ Μάρτη τοῦ 1930. Νομίζω ὅτι ἐκφράζω καὶ τὴ γνώμην τῶν κυρίων συναδέλφων μου.

Τοὺς εὐχαρίστησα γιὰ τὴν εὐκρίνειά τους. Ἡ ἀόρατη αὐλαία ξανακατέβηκε. Οἱ νταντέλες καὶ τὰ τρίκοχα ξαναφάνηκαν. Μοῦ πρόσφεραν ἀναπνεκτικὰ στὸ πλούσιο μπάρ τῆς Γερουσίας. Βεβαιώθηκα πὸς ξαναβρισκόμουν στὸ Παρίσι.

Βεβαιώθηκα ἀκόμα μὰ φορὰ πὸς δὲ χρειάζεται ἰδιαίτερο γεωγραφικὸ πλάτος γιὰ ὀρισμένους νότορροπες.

Αὔ. Θ.